

דורי מנור לא היריון אלא מורסה צרור מרובעים

המשורר

עשרים שנה בלי הרף הוא נסה
עד שהבין: הזרע שפשה
יום יום בשחלות חלומותיו
לא הריון יניב, אלא מרסה.

תהילה

בערב ספרותי, מקץ מרדף
דחוף אחר הנצח הנדף,
גמרתי בלבי להסתפק ב־
חיי אלמות בלי חיי מדף.

אורגזמה

בכל מוסרות החשק להחזיק.
בלב המאנה למתח זיק
ארף שיזדהר עד קצה הנפש,
ולא לנעל בזמן את האזיק.

אקסיומה

ראיתי נערים שוחים פרפר
וכבר הם נמוגים. ראיתי כפר
הופך מולי לעיר, ואז שוקע.
עצת הזמן, ידעתי, לא תופר.

הגירה

תשעה ירחי לדה, ואז הסגר
של עוד שמונים שנה: היית גר
בארץ נכריה כקרנטינה.
עכשו תוכל בנחת להגר.

השראה

היא לא אמרה שירה. היא לא חבקה
בפיה לא נגון ולא שתיקה,
אבל כשבא המות להמתיק לה
ידעה לזקקו לאנקה.

פיטה

ראי אותי עכשו: אני ננט
אבוד בלב אוקיגנוס מענות
שבו לא חוף צפוי לי אלא שפל,
בטרם נתאחד, אני ואת.

הבל

זה בא מהר מדי, זה בא פתאום.
היית בן עשרים, עכשו אין יום
שבו לא מתנפל עליך הבל
המטעמים שלא תספיק לטעם.

התחדשות

כמה שנים נתנו לנו? שבועים?
שמונים? מחציתן דועכת עם
חלף העלומים, ובשירת
מותנו מחדש בנו תאים.

השלמה

רְצִיתִי לְהַבִּיעַ מִשְׁאֵלָה,
אֲבָל הֵנָּה כְּבֹהָ, וְהַמְלָה
חֹרֶכֶת אֶת שִׁפְתַי כְּאֵלֹה יָלֵד
הוֹזָה בִּי שְׁעֵלִיתִי לְגִדְלָה.

דואלים

בְּכֹל בֶּשֶׁר יֵשׁ נֶפֶשׁ. אִם נִסְפָּר
כְּמָה גּוֹפִים יִדְעֵנוּ, וְדַחְפוּר
יִפְרִיד בֵּין הַבֶּשֶׁר לְבֵין הַנֶּפֶשׁ,
תִּדְאָה אֶהְבְּתֵנוּ כְּצִפוּר.

התבהרות

רְאִיתִי, אֶהוּבִי, אֶת אֵיבְרֶךְ
פּוֹרֵחַ וְנוֹבֵל בְּחִשְׁקָה.
עֲכָשׁוּ הָאִיר הַיּוֹם, וּבִמְרֻפְסָת
אֲנִי גּוֹזֵם לְבַד אֶת הַפְּרִיחָה.

מופתים

שְׁלוּשָׁה מוֹפְתִים הָיוּ לָנוּ: הַקִּיר
שֶׁחָסַע עַל סוּדוֹתֵינוּ, הַפְּקִיר
שֶׁמְסַמְרֵנוּ צִלְפוֹ בְּנוֹ כְּגֶשֶׁם,
וְעוֹד מוֹפֵת אֶחָד שֶׁלֹּא אֶזְכִּיר.